La vida, malgrat tot

QUIM CURBET

La pluja d'aquests darrers dies ens ha deixat uns paisatges verds i flonjos que donen una pàtina de civilitat al territori, però ben aviat arribarà un sol mesell que regnarà sobre nosaltres fins ben entrada la tardor. Les nostres vides estan marcades sempre pel pas del temps, un temps indefugible, inabastable i aclaparador. Tota la resta són coses que passen com si fos una música de fons, o subtítols a peu de pantalla, sobreposats a la versió original.

Les cuites polítiques semblen núvols dispersos que es congrien en la llunyania, que arriben de sobte i que se'n van sense deixar content a ningú. Els líders dels partits i de les coalicions són com aquells ninots d'un mal ventríloc, que mouen les mandíbules sense seguir exactament el ritme del discurs. Tot és com una comèdia, com un gran sainet, en el qual no sabem del tot si hem d'entrar o sortir d'escena, ni quin és el personatge que ens ha tocat interpretar.

I, malgrat tot, la història de cada dia bressolada en aquest present, ens segueix inundant amb notícies tràgiques, accidents mortals, capricis de la naturalesa i accions criminals que es volen cobrar cada dia el seu sagnant delme. Sense anar més lluny, abans-d'ahir -al Gironès- un automobilista begut i drogat va atropellar una mare i la seva filla de quatre anys que caminaven pel voral d'una carretera local a Bonmatí i unes hores abans un ciclista havia estat envestit a posta per un conductor aïrat a Salt.

Coses com aquestes ens fan pensar que la vida és com una mena d'error, un gran error del qual tots som responsables, per acció o per omissió. Però aquesta societat imperfecta l'hem construïda en forma de malla i mai s'acaba de trencar del tot el sistema de connexions nodals. La vida continua i reneix, malgrat tot, amb cada ruixat de primavera.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/05/18/vida-malgrat/783776.html?utm_source=rss